

Arrest

nr. 266 905 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 19 november 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 november 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 5 juli 2021.

1.3. Op 26 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 augustus 2021 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. R. H. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Vicente op (...) 1975. U woonde vijftien jaar in Mejicanos toen u voor uw vertrek verhuisde naar een huis in de straat van uw schoonouders. U kwam hier in België aan met uw partner, S.(...) S.(...) I.(...) L.(...) (OV xxx en CG xxx), en de twee kinderen die jullie samen hebben. U heeft ook nog een dochter van een vorige partner woonachtig in El Salvador.

U werkte als chauffeur voor een bedrijf dat brandstof leverde. Op 5 juni 2019 was u in de avond brandstof aan het leveren in een tankstation toen twee personen op een motorfiets u benaderden. Eén van hen zei alles over u te weten, bedreigde u met een wapen en eiste uw geld. U gaf hen de 150 dollar die u op zak had.

Ongeveer een week na dit voorval werd u opnieuw benaderd door dezelfde twee personen, ditmaal aan een ander tankstation. Ze vroegen u geen geld maar eisten dat u zich niet meer in deze wijk zou vertonen. De wijk was namelijk in handen van de bende '18' en dat was een rivaliserende bende van de wijk waar jullie woonden, met name de 'MS'. Jullie lichtten over deze twee incidenten uw schoonvader in en die adviseerde u om te gaan praten met het Rode Kruis. Hier kregen jullie psychologische hulp en advies over migratie.

U nam op 16 juli 2019 ontslag en begon daags nadien bij een nieuwe werkgever, waar u dezelfde werkzaamheden beoefende. Op 20 juli 2019 besloten jullie ook te verhuizen: jullie betrokken een huis in de straat waar uw schoonouders een handelszaak hebben. Einde augustus begon u door te hebben dat u op weg naar het werk werd gevolgd door een zwarte auto. Op aanraden van het Rode Kruis besloot u klacht in te dienen bij de politie, wat u deed op 27 september 2019.

Op 5 november kreeg uw vrouw telefoon van uw dochter die alleen thuis was. Er werd geklopt op de deur van jullie huis en ze belde uw vrouw op om te vragen of zij het was. Zij antwoordde van niet en ging op straat staan om te kijken wie voor de deur stond. Uw vrouw werkte namelijk in de handelszaak van haar ouders en kon van daaruit het huis zien. Ze zag twee gewapende mannen en droeg uw dochter op om de hond los te laten, waarop deze mannen vertrokken.

Daarnaast had ook uw schoonvader een probleem. Gezien hij een handelszaak had werd hij afgeperst door een bende, in dit geval de MS.

Een andere reden waarom u voor uw leven vreest bij terugkeer naar El Salvador is omdat enkele van uw familieleden aangesloten zijn bij de bende MS. Als de leden van de rivaliserende bende '18' dit te weten komen zouden ze jullie kunnen vermoorden.

U verliet El Salvador op 18 november 2019 en kwam, met transit in Panama en Spanje, daags nadien in België aan. U en uw partner dienden hier op 22 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, jullie paspoorten, documenten omtrent uw werk, jullie huurcontract, een klacht ingediend bij de politie, een brief die u ontving van de inspecteur die zich over jullie klacht ontfermt en een bewijs van psychologische hulp bij het Rode Kruis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wordt gewezen op de problemen die u verklaart te hebben gekend met de bende '18' en die u geenszins aannemelijk maakt. Zo blijken u en uw vrouw hieromtrent uiteenlopende verklaringen af te leggen. Uw vrouw verklaart dat u bij uw ontslag bij 'L.(...)'s', de werkgever waar u deze twee

confrontaties met de bende zou hebben gekend, hebt geïnformeerd over wat u overkwam (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.11). U verklaart nochtans dat u deze voormalige werkgever hierover nooit hebt geïnformeerd (CGVS, p.6). U verklaart verder dat de eerste confrontatie plaatsvond op 5 juni 2019 en de volgende confrontatie een week later (CGVS, p.6), hoewel u het bij de DVZ daarentegen nog had over tien dagen tussen beide incidenten (verklaringen DVZ, vraag 3.5). U kan opvallend genoeg niet eens met zekerheid zeggen over welke dag het precies ging (CGVS, p.6). Uw vrouw, hoewel ze initieel twijfelt tussen de 12de en de 13de, weet wel te specificeren dat het over 12 juni 2019 gaat (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.12). Dat u niet kan zeggen wanneer deze tweede confrontatie zou hebben plaatsgevonden doet de wenkbrauwen fronsen. Verder spreken jullie elkaar tegen over de beweerde verhuis naar de straat van uw schoonouders nadat deze confrontaties zouden hebben plaatsgevonden. Hoewel jullie op heden beiden stellen dat deze verhuis plaatsvond op 20 juli 2019, verklaarde u bij de DVZ dat u hier ongeveer 'één jaar woonde tot aan uw vertrek' (verklaringen DVZ 12.06.2020, vraag 10) en had uw vrouw het over een verhuis naar dit nieuwe huis op 20 september 2019 (verklaringen DVZ S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), vraag 10). Gezien u vertrok op 18 november 2019 reduceert u deze tijd van één jaar naar vier maanden. Gevraagd aan uw vrouw wanneer haar ouders werden ingelicht over jullie problemen antwoordt zij dat dit gebeurde de dag na de tweede confrontatie (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.16). U verklaart dat het drie tot zes dagen na deze tweede confrontatie was (CGVS, p.9). Gevraagd of u aan de politie verteld zou hebben dat u merkte dat u opnieuw achtervolgd werd, antwoordt u van wel (CGVS, p.9). Dit is markant, want uw vrouw verklaart daarentegen dat u hier uit angst geen melding van maakte (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.17). Jullie weinig consistente verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen met de bende '18'.

Verder wordt ook gewezen op de gebrekkige kennis die uw vrouw aan de dag legt. Haar gevraagd of uw belagers getatoeëerd waren moet ze het antwoord schuldig blijven (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.10), hoewel u verklaart dat ze wel degelijk tatoeages hadden (CGVS, p.5). Uw vrouw weet verder niet met zekerheid te zeggen wanneer de laatste keer was dat u opmerkte dat u gevolgd zou zijn geweest (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.16). Evenmin kan ze een antwoord geven op de vraag of u onmiddellijk uw baas inlichtte bij uw laatste job als zou u gevolgd zijn geweest door bendeleden (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.16). Men mag verwachten dat zij van dergelijke essentiële zaken op de hoogte is, indien waargebeurd.

Een aantal onlogische zaken ondergraven verder de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen met de bende '18'. Zo is het opvallend dat u door bendeleden zou zijn bestolen op 5 juni 2019 en een tiental dagen door dezelfde personen de boodschap kreeg dat ze wisten waar u zou werken, waar u woonde en dat ze eisten dat u niet meer op deze plaats kwam, maar dat u dan toch nog tot 16 juli 2019 wachtte om te stoppen met deze job. Sterker, u zou nog tot 20 juli 2019 hebben gewacht om uit veiligheidsoverwegingen te verhuizen. Dit is niet bepaald haastig te noemen. Bovendien raakt het hele gegeven kant noch wal. U verklaart dat twee leden van de bende '18' tegen u zeiden dat u niet meer aan een bepaald tankstation mocht komen louter omdat u in een wijk woonde waar de rivaliserende bende 'MS' de plak zwaaide. Naast de vaststelling dat dit een nogal overdreven reactie lijkt en het onlogisch is dat ze u bij de tweede keer niet opnieuw van uw geld beroven, moge men verwachten dat u dit simpelweg meedeelt aan uw overste om zo een andere route te kunnen bekomen en aldus die plaats te vermijden. Ook uw latere gedrag verbaast. U zou einde augustus hebben opgemerkt dat u opnieuw werd gevolgd door de bende en dit bijna dagelijks volgens uw verklaringen, echter wachtte u opnieuw tot 11 of 12 november 2019 om te stoppen met werken (CGVS, p.7 & 8). Het lijkt eerder logisch dat, als u werkelijk het besluit nam om te stoppen met werken teneinde geen risico's te nemen, dit onmiddellijk zou hebben gedaan. Dat de bendeleden u bovendien opnieuw op het spoor zouden zijn gekomen maar zich louter beperkten tot u te schaduwen slaat nergens op. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u zouden aanspreken en bedreigen, indien ze het werkelijk op u gemunt hadden.

Ook jullie gedrag nadat de bende jullie nieuwe woonplaats zou getraceerd hebben roept de nodige vraagtekens op. Ze zouden op 5 november 2019 aan de deur van uw huis hebben gestaan en op de deur hebben geklopt, zo verklaart u (CGVS, p.4). Dat u en uw familie dan toch nog hier bleven wonen tot aan jullie vertrek uit El Salvador op 18 november tart alle logica. Het spreekt eerder voor zich dat u diezelfde dag nog het huis zou hebben verlaten en een veiliger onderkomen zocht tot aan uw vertrek uit El Salvador. Ook wordt gewezen op de vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag hebt gelegd om uw land van herkomst te ontvluchten. U verklaart dat u einde augustus 2019 opnieuw achtervolgd werd door de bende '18' doch ging u pas op 8 oktober 2019 uw paspoort halen en wachtte u tot 18 november 2019 om El Salvador te verlaten. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren omwille van de bende '18'.

De klachtbrief die u neerlegt en die u zou bekomen hebben bij de politie weet uw relaas geen kracht bij te zetten, wel integendeel. Dit document werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en nergens blijkt uit dit document dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere

manier zouden hebben geverifieerd en aldus zouden kunnen bevestigen. Een aantal vaststellingen van dit document ondermijnen bovendien verder het geloof in dit relaas. Zo is het vooreerst markant dat u verklaart begin juni 2019 problemen te hebben gekend met de bende '18' maar pas wachtte tot 27 september 2019 om hiervan klacht neer te leggen. Opnieuw is dit niet bepaald haastig te noemen. Bovendien strookt de inhoud niet geheel met uw verklaringen. U stelt dat u bij de politie aangaf dat u na deze twee incidenten en overstap naar een nieuwe job opnieuw achtervolgd werd. U verklaart ook dat u de naam van de bende heeft meegegeven met wie u problemen kende (CGVS, p.9). Na vertaling blijkt nochtans de naam van de bende onvermeld en staat al helemaal niet te lezen dat u opnieuw achtervolgd werd (zie vertaling administratief dossier).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de bende '18'.

De vaststelling dat u één probleem met de bendes niet aannemelijk maakt doet ook twifelen aan de andere problemen die u aanhaalt. Zo verklaart u dat uw schoonvader door de bende MS werd afgeperst omdat hij een handelszaak had doch lijken tal van zaken deze twijfels te bevestigen. Zo springt vooreerst uw gebrekkige kennis in het oog. U weet om te beginnen niet wanneer hij begon met te betalen, zelfs niet bij benadering. Ook het exacte bedrag is voor u een raadsel. U weet dat de bende uw schoonvader initieel een bepaald bedrag vroegen, u heeft evenwel geen enkel idee welk bedrag, en dat ze nadien tot een vergelijk kwamen omdat dit initiële bedrag te hoog lag. Welk bedrag uw schoonvader dan uiteindelijk moest betalen weet u ook al niet te zeggen, u denkt ergens tussen de 100 en 150 dollar (CGVS, p.10). Men moge ervan uitgaan dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken indien uw schoonvader werkelijk afgeperst wordt. U weet verder niet te zeggen of hij initieel minder diende te betalen (CGVS, p.10). Een opvallende vaststelling, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat hij eerst 50 dollar moest betalen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u bij de DVZ geen bedragen vernoemde, zoals u op heden beweert (CGVS, p.10), is niet aannemelijk. Het lijkt namelijk uitgesloten dat een werknemer van de DVZ zomaar bedragen zou noteren indien u dit niet zo verklaard zou hebben.

Uw vrouw beweert dat de bendeleden aanvankelijk het geld bij uw vader kwamen afhalen maar dat tot op heden op een plek buitenshuis wordt afgesproken voor de overhandiging. Deze plek zou volgens haar altijd dezelfde zijn (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.18 & 19). U heeft er opvallend genoeg dan weer het raden naar of het geld momenteel bij uw schoonvader wordt opgehaald of dat hij het ergens naartoe dient te brengen. U kan evenmin zeggen of het telkens dezelfde locatie is waar hij dient naartoe te gaan in het geval hij het geld moet overhandigen (CGVS, p.11). Daarnaast verklaart uw vrouw dat de bende haar ook een keer opdroeg om het geld van haar vader te overhandigen (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.19). U valt opnieuw uit de lucht. U weet niet te zeggen of uw vrouw ooit geld overhandigde (CGVS, p.11). Dit is weinig ernstig. Uw vrouw weet bovendien niet te zeggen wanneer exact zij hiervoor zou hebben ingestaan, zelfs de maand weet ze niet te preciseren (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.19). Verder verklaart uw vrouw dat er op een gegeven moment ook tweewekelijks werd betaald door uw schoonvader (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.19) doch wederom is dit nieuw voor u. U stelt niet te weten of er ooit tweewekelijks moest betaald worden (CGVS, p.11). Dit alles ondergraaft ook de beweerde afpersingen aan het adres van uw schoonvader.

De vaststelling dat u en uw vrouw twee frauduleuze vluchtmotieven naar voren schuiven maakt dat ook jullie derde motief maar weinig ernstig kan genomen worden. U verklaart dat u bij terugkeer naar El Salvador ook zal gevisieerd worden omdat u familieleden hebt die aangesloten zijn/waren bij de bende MS (CGVS, p.12). Tal van zaken wijzen erop dat dit motief geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt. U zou drie neven hebben die banden hadden met de bende 'MS'. Eén daarvan werd vermoord in 2004, één is uit de bende gestapt en sloot zich aan bij de Kerk en een laatste is op heden nog actief. Deze laatste, F.(...), zit al vijftientig jaar bij de bende en u zou met hem samen hebben gewoond tot u veertien of vijftien jaar oud was (CGVS, p.12-14). Hij zou actief zijn in een gebied op drie uur rijden vanwaar jullie woonden (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.20 & 21). Het CGVS ziet niet in waarom dit u, die zelf nooit lid is geweest van een bende, problemen zou opleveren. Bovendien waren de contacten die u met hem had bij vertrek uit El Salvador wel zeer beperkt. F.(...), het enige nog actieve familielid, verklaart u 'bijna nooit' te zien (CGVS, p.12 & 13). Uw vrouw verklaarde zelf dat u met hem 'geen rechtstreeks contact had' (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.21). Sterker, ze heeft er het raden naar wanneer u hem een laatste keer zag (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.22), hoewel u aangeeft dat u hem nog zag twee maanden voor uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p.13). Indien geloofwaardig, moge men verwachten dat uw vrouw hiervan op de hoogte zou zijn. Concluderend lijkt het er eerder op dat u uw relatie met deze man sterker doet uitschijnen dan in werkelijkheid het geval was.

Gevraagd of u in al die jaren ooit problemen heeft gekend omwille van hun lidmaatschap bij de bende MS antwoordt u bovendien nooit problemen te hebben gekend, tot u de problemen kende met de bende '18' (CGVS, p.12). Naast het feit dat hierboven reeds werd vastgesteld dat deze niet geloofwaardig zijn,

geeft u zelf aan dat deze beweerde problemen geen link hebben met de familieband die u zou hebben met leden bij de MS (CGVS, p.12).

U lijkt hiermee dan ook de vaststelling van het CGVS te bevestigen, namelijk dat u geen enkele vrees dient te koesteren omwille van deze beweerde band met de bende MS. Verder wordt opgemerkt dat u bij de DVZ, toen u werd gevraagd naar de redenen voor vertrek uit uw land, hier geen enkele melding van maakte. Uw vrouw beweert dat jullie dit niet deden uit angst dat jullie hierdoor veroordeeld zouden worden en geen hulp zouden krijgen (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.20). Dit is geen afdoende verklaring. Men mag van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwachten dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Gezien u deze beweerde band niet eerder aanhaalde lijkt het er dan ook sterk op dat u dit motief louter aanhaalt uit opportunistische overwegingen doch dat u geen vrees dient te koesteren omwille van uw (verre) familieband met een lid van de MS.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van

artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Naast de klachtbrief die hierboven reeds werd besproken kunnen de overige door u en uw echtgenote neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS ook niet ombuigen. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Deze worden in deze beslissing niet betwist. Ook uw werkzaamheden, die worden bevestigd door de documenten hieromtrent, staan niet ter discussie.

Wat betreft het document dat afkomstig zou zijn van een inspecteur in El Salvador, waarin staat te lezen dat u een verre familieband heeft met een huidig lid van de bende MS, dient opnieuw te worden opgemerkt dat dit geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt. Dat jullie psychologische hulp bij het Rode Kruis aanvroegen, zoals de documenten daaromtrent lijken aan te tonen, is ook niet van die aard om bovenstaande vaststelling te weerleggen. Dat u uw ongeloofwaardig geachte problemen ook bij een non-gouvernementele organisatie aankaart levert geenszins bewijswaarde. Het huurcontract, tot slot, lijkt aan te tonen dat jullie effectief verhuisden maar zegt niets over het motief van de verhuis én verklaart nog niet waarom u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen wat betreft het moment van jullie verhuis. Wat er ook van zij, dient te worden opgemerkt dat een verhuis nog niet aantoonbaar dat enig geloof kan gehecht worden aan bovenstaande vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van I. L. S. S. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op (...) 1974. U woonde meer dan twintig jaar in Mejicanos vooraleer u op 20 juli 2019 naar Soyapango verhuisde. U kwam aan in België met uw partner, H.(...) J.(...) R.(...) (OV xxx en CG xxx), en jullie twee kinderen.

Uw man werkte als chauffeur voor een bedrijf dat brandstof leverde aan tankstations. Op 5 juni 2019 was hij in de avond brandstof aan het leveren toen twee personen op een motorfiets hem benaderden. Eén van hen zei alles over hem te weten, bedreigde hem met een wapen en eiste zijn geld. Uw man gaf hen de 150 dollar die hij op zak had.

Ongeveer een week na dit voorval werd uw man opnieuw benaderd door dezelfde twee personen. Ditmaal aan een ander tankstation. Ze vroegen hem geen geld maar eisten dat hij zich niet meer in deze wijk zou vertonen. De wijk was namelijk in handen van de bende ‘18’ en dat was een rivaliserende bende van de wijk waar jullie woonden, met name de ‘MS’. Jullie lichtten over deze twee incidenten uw vader in en die adviseerde om te gaan praten met het Rode Kruis. Hier kregen jullie psychologische hulp en advies over migratie.

Uw man nam op 16 juli 2019 ontslag en begon daags nadien bij een nieuwe werkgever, waar hij dezelfde werkzaamheden beoefende. Op 20 juli 2019 besloten jullie ook te verhuizen: jullie betrokken een huis in de straat waar uw ouders een handelszaak hebben. Einde augustus begon uw man door te hebben dat hij werd gevolgd op weg naar het werk door een zwarte auto. Op aanraden van het Rode Kruis besloot hij klacht in te dienen bij de politie, wat hij deed op 27 september 2019.

Op 5 november 2019 kreeg u telefoon van uw dochter die alleen thuis was. Er werd geklopt op de deur van jullie huis en uw dochter belde u om te vragen of u het was. U zei van niet en ging op straat staan om te kijken wie voor de deur stond. U werkte namelijk in de handelszaak van uw ouders en kon van daaruit het huis zien. U zag twee gewapende mannen en droeg uw dochter op om de hond los te laten, waarop deze mannen vertrokken.

Daarnaast had ook uw vader een probleem. Gezien hij een handelszaak had werd hij afgeperst door een bende, in dit geval de MS.

Een andere reden waarom u voor uw leven vreest bij terugkeer naar El Salvador is omdat enkele familieleden van uw partner aangesloten zijn bij de bende MS. Als de leden van de rivaliserende bende ‘18’ dit te weten komen zouden ze jullie kunnen vermoorden.

U verliet El Salvador op 18 november 2019 en kwam, met transit in Panama en Spanje, daags nadien in België aan. U en uw partner dienden hier op 22 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, jullie paspoorten, documenten omtrent het werk van uw partner, jullie huurcontract, een klacht ingediend bij de politie, een brief die u ontving van de inspecteur die zich over jullie klacht ontfermt en een bewijs van psychologische hulp bij het Rode Kruis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw man H.(...) J.(...) R.(...) (CG xxx) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

"(...)"

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf,

blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Naast de klachtbrief die hierboven reeds werd besproken kunnen de overige door u en uw man neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS ook niet ombuigen. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Deze worden in deze beslissing niet betwist. Ook de werkzaamheden van uw man, die worden bevestigd door de documenten hieromtrent, staan niet ter discussie.

Wat betreft het document dat afkomstig zou zijn van een inspecteur in El Salvador, waarin staat te lezen dat u een verre familieband heeft met een huidig lid van de bende MS, dient opnieuw te worden opgemerkt dat dit geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt. Dat jullie psychologische hulp bij het Rode Kruis aanvroegen, zoals de documenten daaromtrent lijken aan te tonen, is ook niet van die aard om bovenstaande vaststelling te weerleggen. Dat u uw ongeloofwaardig geachte problemen ook bij een non-gouvernementele organisatie aankaart levert geenszins bewijswaarde. Het huurcontract, tot slot, lijkt aan te tonen dat jullie effectief verhuisden maar zegt niets over het motief van de verhuis én verklaart nog niet waarom u en uw man tegenstrijdige verklaringen afleggen wat betreft het moment van jullie verhuis. Wat er ook van zij, dient te worden opgemerkt dat een verhuis nog niet aantoonbaar dat enig geloof kan gehecht worden aan bovenstaande vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 “en volgende” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij halen tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoekers benadrukken vooreerst een aantal elementen uit hun vluchtrelaas waarvan zij stellen dat deze niet worden betwist, met name: dat zij afkomstig zijn uit de gemeente Mejicanos waar ze respectievelijk meer dan 15 en 20 jaar hebben gewoond, dat zij net voor hun vertrek uit El Salvador verhuisd zijn naar de gemeente Soyapango en het huurcontract dat zij hiertoe voorleggen dit bevestigt. Verzoekers stellen ook dat hun identiteit, achtergrond en herkomst worden bevestigd door hun paspoorten en identiteitsbewijzen. Ook verzoekers werkzaamheden, zowel voor L. als voor A. P. worden niet in twijfel getrokken, noch het feit dat hij op 16 juli 2019 ontslag heeft gegeven bij L. en onmiddellijk aan de slag is gegaan bij A. P.. Hoewel de inhoud van de klachtenbrief door de commissaris-generaal in twijfel wordt getrokken, menen verzoekers uit de bestreden beslissingen niet te kunnen afleiden of het feit dat zij zich op een bepaald ogenblik tot de politie hebben gericht met een bepaalde klacht betwist kan worden. Zij menen dan ook dat het feit van het indienen van hun aangifte bij de politie zelf niet wordt betwist. Voorts hebben verzoekers zich in El Salvador tot een lokale afdeling van het Rode Kruis gericht voor het aanvragen van psychologische hulp, hetgeen niet betwist wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin het document dat zij voorleggen ter ondersteuning van hun verklaringen, aldus verzoekers. Tot slot trekt de commissaris-generaal evenmin in twijfel dat

verschillende van verzoekers' familieleden bij de bende MS-13 zijn/waren aangesloten, opperen verzoekers.

Na een theoretische uiteenzetting gaan verzoekers in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen, ondernemen zij een poging om deze stuk voor stuk te weerleggen en besluiten zij dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- Het rapport "*El Salvador: Persecution of witnesses by criminal gangs*" van Asylas van april-mei 2020 (stuk 3);
- Het artikel "*MS-13 infiltrates Local Government in El Salvador Once Again*" van InSightCrime van 18 december 2020 (stuk 4) en
- Het internetartikel "*Criminal Investigation Found the Bukele Administration Hid Evidence of Negotiations with Gangs*" van El Faro van 23 augustus 2021 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) verzoekers de door hen verklaarde problemen met de bende 18 geenszins aannemelijk maken vermits (1) verzoekers onderling inconsistente verklaringen afleggen over het feit of verzoeker zijn eerste werkgever al dan niet heeft geïnformeerd over wat hem overkwam met de bende 18, (2) verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegt over wanneer de tweede confrontatie met bende 18 plaatsvond, daar waar verzoekster de dag nog wel weet te specificeren, (3) verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over de beweerde verhuis naar de straat van verzoeksters ouders nadat de confrontaties met de bende 18 zouden hebben plaatsgevonden, (4) verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over wanneer zij precies verzoeksters ouders zouden hebben ingelicht over hun problemen, (5) verzoekers' verklaringen over het feit of verzoeker al dan niet aan de politie meldde dat hij opnieuw achtervolgd werd niet consistent zijn, (6) verzoeksters kennis beperkt is, nu zij niet weet of de belagers getatoeëerd waren, wanneer verzoeker voor het laatst opmerkte dat hij gevolgd zou zijn geweest en of verzoeker zijn laatste werkgever onmiddellijk zou hebben ingelicht of niet, (7) een aantal onlogische zaken verder de geloofwaardigheid van hun problemen met de bende 18 ondermijnen nu (a) het opvallend is dat verzoeker tot 16 juli 2019 wachtte om te stoppen met zijn job en zelfs pas op 20 juli 2019 zou zijn verhuisd uit veiligheidsoverwegingen ondanks het feit dat zijn problemen begonnen op 5 juni 2019 en de bendeleden een tiental dagen later aangaven dat ze wisten waar hij werkte, woonde en eisten dat hij niet meer op die plaats kwam, (b) hoewel het gedrag van de bende 18 eerder overdreven lijkt en het onlogisch is dat ze bij de tweede keer niet opnieuw zijn geld zouden opeisen, kan men verwachten dat verzoeker dit simpelweg zou hebben meegedeeld aan zijn overste om zo een andere route te kunnen bekomen en aldus die plaats te vermijden, (c) ook verzoekers latere gedrag, waarbij hij eind augustus zou hebben opgemerkt dat hij opnieuw werd gevolgd door de bende en dit bijna dagelijks, maar waarbij hij opnieuw wachtte tot 11 of 12 november 2019 om te stoppen met werken, niet kan overtuigen en (d) het niet aannemelijk is dat de bendeleden, zo zij hem daadwerkelijk opnieuw op het spoor zijn gekomen en het op hem gemunt zouden hebben, zich louter hebben beperkt tot het schaduwen van verzoeker, (8) ook het gedrag van verzoekers nadat de bende hun nieuwe woonplaats getraceerd zou hebben – met name dat zij na het incident op 5 november 2019 nog tot 18 november in datzelfde huis hebben verbleven – afbreuk doet aan hun vluchtrelaas en hun gedrag allerminst getuigt van een grote haast om hun land van herkomst te ontvluchten, (9) wat betreft de klachtbrief dient te worden opgemerkt dat deze werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en nergens uit dit document blijkt dat de El Salvadoraanse autoriteiten zijn verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus zouden kunnen bevestigen, het opvallend is dat verzoeker verklaart dat zijn problemen met de bende 18 startten in juni 2019 doch hij deze klacht pas op 27 september 2019 indiende en in de klacht, in tegenstelling tot wat

verzoeker aangeeft, niet staat aangegeven dat hij opnieuw werd achtervolgd, noch wat de naam was van de bende met wie hij problemen kende; (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen van verzoeksters vader die door de bende MS zou zijn afgeperst omdat hij een handelszaak had nu onder andere verzoekers kennis hieromtrent op diverse punten gebrekkig is en ook verzoeksters kennis, die verklaart dat zij zelf ook eenmaal werd opgedragen door de bende om het geld van haar vader te overhandigen, hiaten vertoont; (iii) in zoverre verzoekers verklaren dat zij bij terugkeer naar El Salvador ook zullen worden gevisieerd omdat verzoeker familieleden heeft die aangesloten zijn/waren bij de bende MS-13 kan dit evenmin wijzen op een nood aan internationale bescherming nu onder meer (1) nog slechts één neef van verzoeker, F., actief zou zijn bij de bende MS-13, (2) verzoeker tot zijn veertien of vijftien jaar met F. zou hebben samengewoond en hij nu actief zou zijn in een gebied op meer dan drie uur rijden vanwaar verzoekers woonden, (3) verzoekers contacten met zijn neef wel zeer beperkt waren en verzoekers hieromtrent onderling bovendien inconsistente verklaringen afleggen, (4) verzoeker zelf aangeeft dat zijn beweerde problemen geen link hebben met de familieband die hij zou hebben met de leden bij de MS, (5) verzoeker hiervan geen enkele melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoeksters verklaring in dit verband hiertoe niet kan overtuigen; (iv) verzoekers hebben niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij hebben in deze zin geen vrees aangehaald; (v) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en (vi) de overige documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.3. De Raad meent dat de motieven in de bestreden beslissingen, waarbij wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de bende 18, niet voldoende draagkrachtig zijn en niet volstaan om in deze stand van het geding de algemene geloofwaardigheid van verzoekers' relaas met betrekking tot deze bende 18 volledig onderuit te halen.

2.3.3.3.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen overwogen dat verzoekers onderling uiteenlopende verklaringen afleggen met betrekking tot de feiten die verband houden met verzoekers problemen met de bende 18.

Na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds stelt de Raad nochtans vast dat verzoekers zeer gelijklopende verklaringen afleggen met betrekking tot de kern van hun problemen met de bende 18. Zo verklaren verzoekers dat verzoeker op 5 juni 2019, tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden voor het bedrijf L. waarbij hij brandstof leverde aan een tankstation, door twee personen op een motor werd benaderd. Eén van hen stapte van de motor, benaderde verzoeker initieel op een vriendelijke manier maar haalde vervolgens een pistool boven, waarbij deze man eiste dat

verzoeker alles moest geven wat hij bijhad. Verzoeker gaf hen de 150 dollar (persoonlijk) geld dat hij bij zich droeg. Verzoeker werd daarbij nog gewaarschuwd dat hij niet naar de politie mocht gaan omdat ze hem volgden en wisten waar hij woonde en werkte, alsook waar zijn kinderen studeerden. Na deze feiten keerde verzoeker terug naar de vestiging van het bedrijf om de vrachtwagen achter te laten en bij zijn thuiskomst lichtte hij verzoekster onmiddellijk en als eerste in (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 3 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 7). Verzoekers verklaren in dit verband beiden dat zij op dat ogenblik er nog van uitgingen dat het om een diefstal ging, zoals er zovelen dagelijks gebeuren in El Salvador (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ verzoeker d.d. 12 juni 2020, vraag 3.5. en 'vragenlijst' DVZ verzoekster d.d. 17 juni 2020, vraag 3.5.).

Ook over het vervolg van de feiten zijn de verklaringen van verzoekers eenduidig. Verzoekers verklaren beiden immers als volgt. Ongeveer een week na het eerste incident moest verzoeker in het kader van zijn werk naar de urbanisatie *bosque de irele*, waar hij opnieuw benaderd werd door dezelfde twee personen. Eén van hen stapte af met een pistool in zijn hand en plaatste dit tegen verzoekers hoofd. Hij poneerde dat hij verzoeker daar niet meer wilde zien, dat hij op de hoogte was van waar hij werkte en woonde en dat dit het gebied van een rivaliserende bende uitmaakte. Hij benadrukte dat verzoeker er rekening mee moest houden dat ze hem aan het natrekken waren (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 3-4 en CGVS verzoekster, p. 7-8).

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband opgemerkt dat verzoekers inconsistente verklaringen aflegden in verband met het feit of verzoeker zijn eerste werkgever al dan niet heeft geïnformeerd over de incidenten: *"Uw vrouw verklaart dat u bij uw ontslag bij 'L.(...)'s', de werkgever waar u deze twee confrontaties met de bende zou hebben gekend, hebt geïnformeerd over wat u overkwam (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.11). U verklaart nochtans dat u deze voormalige werkgever hierover nooit hebt geïnformeerd (CGVS, p.6)." Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt dat zij in eerste instantie, net zoals verzoeker, spontaan aangeeft dat verzoeker niets verteld heeft aan zijn eerste werkgever over de incidenten met bendeleden van de bende 18 (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 10). Ook wanneer haar tijdens dit persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar wat verzoeker dan opgaf als reden voor zijn ontslag bij L., verklaart verzoekster dat hij gewoon aangaf dat hij niet langer voor hen kon werken en hen bedankte voor de tijd (*ibid.*, p. 11). Wanneer de *protection officer* blijft doorvragen: *"Maar bij zijn ontslag, dan kon hij toch de werkelijke reden geven?"*, antwoordt verzoekster: *"Ja, toen hij ontslag nam. Dat hij niet meer ging, heeft hij de reden verteld."* (*ibid.*) Vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild of verzoeker zijn laatste werkgever A. P. heeft ingelicht, antwoordt verzoekster bevestigend. Wanneer de *protection officer* in dit verband terugkoppelt of verzoeker ook bij L. de werkelijke reden heeft meegedeeld, verklaart verzoekster: *"Hij heeft het verteld, maar pas bij het ontslag."* (*ibid.*) Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster, wanneer de *protection officer* de vraag herneemt of verzoeker zijn eerste werkgever (uiteindelijk) inlichtte over de door hem ervaren problemen met de bende 18, inderdaad haar verklaringen bijstelt. Anderzijds bevestigt verzoekster verder tijdens het gehoor opnieuw dat haar man zijn problemen (*in casu* dat hij werd gevolgd door een bepaalde wagen) wel gemeld heeft op het laatste werk (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 16). Verzoekster heeft dus verschillende malen bevestigd dat verzoeker niets vermeld heeft over zijn problemen bij zijn ontslag bij zijn eerste werkgever en enkel zijn laatste werkgever heeft ingelicht van zijn problemen. Het is niet zorgvuldig van de commissaris-generaal om enkel rekening te houden met een eenmalig antwoord van verzoekster (p. 11), dat kan veroorzaakt zijn door verwarring tijdens het persoonlijk onderhoud zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, en abstractie te maken van de overige consistente verklaringen van verzoekster in dit verband. Los daarvan raakt dit aspect van het vluchtrelaas niet aan de kern ervan en volstaat dit niet om de ongeloofwaardigheid van hun relaas te ondermijnen.*

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen nog geopperd dat verzoeker geen duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over wanneer de tweede confrontatie met de bendeleden plaatsvond: *"U verklaart verder dat de eerste confrontatie plaatsvond op 5 juni 2019 en de volgende confrontatie een week later (CGVS, p.6), hoewel u het bij de DVZ daarentegen nog had over tien dagen tussen beide incidenten (verklaringen DVZ, vraag 3.5). U kan opvallend genoeg niet eens met zekerheid zeggen over welke dag het precies ging (CGVS, p.6). Uw vrouw, hoewel ze initieel twijfelt tussen de 12de en de 13de, weet wel te specificeren dat het over 12 juni 2019 gaat (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.12). Dat u niet kan zeggen wanneer deze tweede confrontatie zou hebben plaatsgevonden doet de wenkbrauwen fronsen."* Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel tijdens zijn vrij relaas (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 3), als wanneer hem later expliciet wordt gevraagd naar

wanneer de tweede confrontatie plaatsvond (*ibid.*, p. 6) verklaart dat dit “een week later” was, hetgeen hij plaatst “rond de 12de ongeveer”. Dat verzoeker de datum van het tweede incident niet weet te specificeren, lijkt dan ook een verregaande conclusie die geen grondslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Over het gegeven dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat het tweede incident 10 dagen na het eerste plaatsvond (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ verzoeker d.d. 12 juni 2020, vraag 3.5.) daar waar hij op het Commissariaat-generaal spreekt over een week, verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bovendien nog: “Ja, als je telt, woensdag donderdag vrijdag zaterdag woensdag is dat tussen de 10 en de 11 dagen. Ik weet wel zeker dat het de volgende week was, toen had ik de dagshift; de week ervoor was het avondshift.” (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 6). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk in staat is om het tweede incident, aan de hand van voor hem concrete gegevens uit zijn directe leefwereld zoals zijn werkschema (meer bepaald dag- en avondshift), te situeren in de tijd en ook zijn uitleg over de – overigens beperkte – discrepantie van een week ten opzichte van tien dagen kan worden aangenomen. Daarenboven moet worden opgemerkt dat ook verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud een gelijklopende inschatting maakt van het ogenblik waarop het tweede incident plaatsvond. Zo geeft verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat verzoeker “Na 10 dagen” door de bendeleden opnieuw werd aangevallen (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ verzoekster d.d. 17 juni 2020, vraag 3.5.) en verklaart zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: “Eerste was de 5de, tweede ongeveer een week later. Dus 12 of 13 juni. Was het 12 of 13? De 12de” (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 12).

Er kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker over hun verhuis naar de straat van zijn schoonouders op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad verklaart: “We woonden hier ongeveer 1 jaar tot vertrek 18-11-2019” (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ verzoeker d.d. 12 juni 2020, vraag 10) en dat verzoekster dienaangaande op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat zij naar daar verhuisden van 20 september 2019 tot aan hun vertrek op 18 november (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ verzoekster d.d. 17 juni 2020, vraag 10), daar waar verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaren dat hun verhuis plaatsvond op 20 juli 2019 (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 2-3 en CGVS verzoekster, p. 14). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker, bij het geven van een overzicht van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit El Salvador tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, de verhuis chronologisch plaatst na het tweede incident in juni 2019 en dus geenszins een jaar voor hun vertrek uit El Salvador op 18 november 2019 (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ verzoeker d.d. 12 juni 2020, vraag 3.5.). Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een vergissing moet hebben plaatsgevonden en hij bedoelde dat hij op het ogenblik van het interview ongeveer 1 jaar geleden naar dit adres is verhuisd, hetgeen inderdaad ongeveer overeenstemt met de periode juni-juli 2019. Verzoekster oppert dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een vergissing is gebeurd bij het noteren van de maand of dat er een communicatieprobleem plaatsvond. Aangezien wel de juiste dag en het juiste jaar worden vermeld, kan dit niet geheel worden uitgesloten. Dat verzoekers bovendien een huurcontract voorleggen betreffende het huis in de straat van verzoeksters ouders in Soyapango, hetgeen hun verklaringen ondersteunt als zouden zij vanaf 20 juli 2019 aldaar een woning hebben betrokken (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 3 en zie ook map ‘Documenten’, “*contrato de arrendamiento*” dat werd ondertekend op “19 de julio de 2019”) en zij dit adres eenduidig hebben vernoemd tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ verzoeker d.d. 12 juni 2020, vraag 10 en administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ verzoekster d.d. 17 juni 2020, vraag 10), wijst er verder op dat hun verklaringen als zouden zij op 20 juli 2019 zijn verhuisd wel degelijk kunnen overtuigen.

2.3.3.3.2. In de bestreden beslissingen wordt voorts geconsidereerd dat verzoekster een gebrekkige kennis aan de dag legt over de gebeurtenissen met de bende 18: “(...) Haar gevraagd of uw belagers getoeeëerd waren moet ze het antwoord schuldig blijven (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.10), hoewel u verklaart dat ze wel degelijk tatoeages hadden (CGVS, p.5). Uw vrouw weet verder niet met zekerheid te zeggen wanneer de laatste keer was dat u opmerkte dat u gevolgd zou zijn geweest (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.16). Evenmin kan ze een antwoord geven op de vraag of u onmiddellijk uw baas inlichtte bij uw laatste job als zou u gevolgd zijn geweest door bendeleden (CGVS S.(...) S.(...) I.(...) L.(...), p.16). Men mag verwachten dat zij van dergelijke essentiële zaken op de hoogte is, indien waargebeurd.”

In lijn met wat verzoekers aanvoeren in het verzoekschrift, merkt de Raad op dat verzoekster zelf geen betrokken partij was bij de confrontaties met de bendeleden en zij bijgevolg slechts kan putten uit de

informatie die zij van verzoeker te horen kreeg, dat zij desalniettemin uitgebreid kan vertellen over de incidenten en haar verklaringen, wat betreft de kern van het vluchtrelaas, in overeenstemming zijn met de verklaringen van verzoeker (*supra*). In dit verband kan nog worden aangestipt dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad aangeeft dat ze niet weet of de benedeleden getatoeëerd waren, maar zij wel op de hoogte was van het feit dat het om benedeleden van de bende 18 ging en zij daarbij bovendien zelf opmerkt dat haar echtgenoot haar niet heeft ingelicht over het al dan niet figureren van tatoeages bij de benedeleden (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 10), waarmee zij dus niet uitsluit dat dit mogelijk het geval was. Aangezien verzoekster gedetailleerde en eenduidige verklaringen aflegt over de kern van het vluchtrelaas, kunnen deze onwetendheden – die verklaard kunnen worden door het feit dat verzoekster geen rechtstreeks betrokken partij was – op zich niet volstaan om te besluiten dat verzoekster een geheel “gebrekkige kennis” vertoont.

2.3.3.3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt: *“Een aantal onlogische zaken ondergraven verder de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen met de bende ‘18’. Zo is het opvallend dat u door benedeleden zou zijn bestolen op 5 juni 2019 en een tiental dagen door dezelfde personen de boodschap kreeg dat ze wisten waar u zou werken, waar u woonde en dat ze eisten dat u niet meer op deze plaats kwam, maar dat u dan toch nog tot 16 juli 2019 wachtte om te stoppen met deze job. Sterker, u zou nog tot 20 juli 2019 hebben gewacht om uit veiligheidsoverwegingen te verhuizen. Dit is niet bepaald haastig te noemen. Bovendien raakt het hele gegeven kant noch wal. U verklaart dat twee leden van de bende ‘18’ tegen u zeiden dat u niet meer aan een bepaald tankstation mocht komen louter omdat u in een wijk woonde waar de rivaliserende bende ‘MS’ de plak zwaaide. Naast de vaststelling dat dit een nogal overdreven reactie lijkt en het onlogisch is dat ze u bij de tweede keer niet opnieuw van uw geld beroven, moge men verwachten dat u dit simpelweg meedeelt aan uw overste om zo een andere route te kunnen bekomen en aldus die plaats te vermijden. Ook uw latere gedrag verbaast. U zou einde augustus hebben opgemerkt dat u opnieuw werd gevolgd door de bende en dit bijna dagelijks volgens uw verklaringen, echter wachtte u opnieuw tot 11 of 12 november 2019 om te stoppen met werken (CGVS, p.7 & 8). Het lijkt eerder logisch dat, als u werkelijk het besluit nam om te stoppen met werken teneinde geen risico’s te nemen, dit onmiddellijk zou hebben gedaan. Dat de benedeleden u bovendien opnieuw op het spoor zouden zijn gekomen maar zich louter beperkten tot u te schaduwen slaat nergens op. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u zouden aanspreken en bedreigen, indien ze het werkelijk op u gemunt hadden. Ook jullie gedrag nadat de bende jullie nieuwe woonplaats zou getraceerd hebben roept de nodige vraagtekens op. Ze zouden op 5 november 2019 aan de deur van uw huis hebben gestaan en op de deur hebben geklopt, zo verklaart u (CGVS, p.4). Dat u en uw familie dan toch nog hier bleven wonen tot aan jullie vertrek uit El Salvador op 18 november tart alle logica. Het spreekt eerder voor zich dat u diezelfde dag nog het huis zou hebben verlaten en een veiliger onderkomen zocht tot aan uw vertrek uit El Salvador. Ook wordt gewezen op de vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag hebt gelegd om uw land van herkomst te ontvluchten. U verklaart dat u einde augustus 2019 opnieuw achtervolgd werd door de bende ‘18’ doch ging u pas op 8 oktober 2019 uw paspoort halen en wachtte u tot 18 november 2019 om El Salvador te verlaten. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren omwille van de bende ‘18’.”*

De Raad merkt echter op dat uit de verklaringen van verzoekers wel degelijk blijkt dat zij voorzorgsmaatregelen ondernamen teneinde te vermijden dat zij opnieuw met de benedeleden in aanraking zouden komen. Zo wisselde verzoeker bij werkgever L. van “programma” met zijn collega’s om zo andere routes te kunnen nemen zodat hij niet meer door hetzelfde gebied moest rijden als waar hij belaagd werd door de bende 18 (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 10 en CGVS verzoekster, p. 14). Toen dit niet langer houdbaar bleef, zocht verzoeker ander werk en vond hij dit bij een ander bedrijf A. P. waar hij op 16 juli 2019 aan de slag ging (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 10). Tevens richtten verzoekers zich tot het Rode Kruis voor psychologische en juridische bijstand (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 4 en 9 en CGVS verzoekster, p. 7). Verder besloten verzoekers op 20 juli 2019 te verhuizen naar de straat van verzoeksters ouders (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 2-4, en CGVS verzoekster, p. 4-5, 7 en 14)

Er kan verder worden bemerkt dat verzoekers verklaren dat verzoeker in de loop van eind augustus 2019 achtervolgd werd door de bende 18 (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 8). Daargelaten de vaststelling dat de door verzoekers geschetste werkwijze van de benedeleden in dit verband opmerkelijk is en het inderdaad een risico inhield om te blijven werken tot 11-12 november in die omstandigheden, moet worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangeeft dat hij niet opnieuw werd aangesproken door de benedeleden, maar dat hij enkel opmerkte dat een zwarte auto hem volgde (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 8-9).

Verzoekers verklaren eveneens dat zij, na het incident op 5 november, waarbij benedeleden op de deur van hun huurwoning hadden aangeklopt, overdag bij verzoeksters ouders verbleven tot zij het land konden verlaten (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 17-18), hetgeen – hoewel het geen sluitende oplossing vormde – toch wel duidt op het feit dat zij zekere voorzorgsmaatregelen namen.

Aangaande de vaststelling dat verzoekers slechts op 18 november 2019 El Salvador verlieten, merken verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden op dat zij reeds in oktober besloten om het land te verlaten, maar dat de vliegtuigtickets toen dermate duur stonden dat zij ze niet konden betalen (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 4, en CGVS verzoekster, p. 8). Rekening houdend met het feit dat verzoekers eind september 2019 een klacht gingen indienen onder invloed van het Rode Kruis teneinde alsnog bescherming te kunnen verkrijgen, zij begin oktober 2019 paspoorten gingen aanvragen, de uitleg in verband met de vliegtuigtickets en gezien het voorgaande waaruit blijkt dat zij wel degelijk voorzorgsmaatregelen namen in tussentijd, kan niet zonder meer worden besloten dat verzoekers onredelijk talmden en hieruit de conclusie worden getrokken dat hun vluchtrelaas ongelooftwaardig is.

Hoewel het wisselende gedrag van de benedeleden inderdaad in eerste instantie niet als logisch overkomt, dient erop gewezen dat zelfs zo hier vragen bij rijzen deze opmerking in voorliggend dossier niet volstaat om verzoekers' algehele geloofwaardigheid *in casu* onderuit te halen.

Gelet op het voorgaande, kan niet zonder meer worden besloten dat het gedrag van verzoekers na de voorgehouden feiten geheel onredelijk is. Alleszins volstaan deze vaststellingen niet om tot de ongelooftwaardigheid van hun vluchtrelaas te besluiten.

2.3.3.3.4. Over de klachtbrief wordt in de bestreden beslissingen overwogen: *“De klachtbrief die u neerlegt en die u zou bekomen hebben bij de politie weet uw relaas geen kracht bij te zetten, wel integendeel. Dit document werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en nergens blijkt uit dit document dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus zouden kunnen bevestigen. Een aantal vaststellingen van dit document ondermijnen bovendien verder het geloof in dit relaas. Zo is het vooreerst markant dat u verklaart begin juni 2019 problemen te hebben gekend met de bende ‘18’ maar pas wachtte tot 27 september 2019 om hiervan klacht neer te leggen. Opnieuw is dit niet bepaald haastig te noemen. Bovendien strookt de inhoud niet geheel met uw verklaringen. U stelt dat u bij de politie aangaf dat u na deze twee incidenten en overstap naar een nieuwe job opnieuw achtervolgd werd. U verklaart ook dat u de naam van de bende heeft meegegeven met wie u problemen kende (CGVS, p.9). Na vertaling blijkt nochtans de naam van de bende onvermeld en staat al helemaal niet te lezen dat u opnieuw achtervolgd werd (zie vertaling administratief dossier).”*

Wat betreft de laattijdigheid waarmee verzoeker zich tot de politie zou hebben gewend in het kader van zijn problemen met de bende 18, merken verzoekers doorheen hun verklaringen consistent op dat, hoewel het Rode Kruis hen aanspoorde om klacht te gaan neerleggen, zij die boot in eerste instantie afhielden omdat zij initieel hun problemen wilden oplossen door een verandering van job door verzoeker en een verhuizing. Dit omdat zij schrik hadden van de benedeleden die verzoeker hadden verboden naar de politie te stappen en aangaven dat zij hem onderzochten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker d.d. 5 juli 2020, p. 3, en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster d.d. 5 juli 2020, p. 7-8). Gelet op de landeninformatie waaruit blijkt dat personen die aangifte doen van misdrijven gepleegd door bendes een groter risico kunnen lopen op vervolging door bendes (COI Focus *“El Salvador. Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 16) en gelet op de door verzoekers specifiek in dit dossier geschetste context van bedreigingen vanwege de benedeleden, is het naar het oordeel van de Raad niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers in eerste instantie zelf hun problemen wensten op te lossen door zich te onttrekken aan de situatie (*in casu* door ander werk te zoeken waarbij niet het gebied van de rivaliserende bende wordt doorkruist en door te verhuizen). Dat zij, toen dit niet mogelijk bleek, onder impuls van het Rode Kruis op een later ogenblik alsnog een klacht gingen indienen, volstaat dan ook niet op zich om de geloofwaardigheid van de klachtbrief te ondermijnen.

Zelfs als er vragen kunnen rijzen bij de inhoud van de klachtbrief, volstaat de opmerking dat hierin niet wordt vermeld welke bende het precies betrof, alsook dat verzoeker opnieuw achtervolgd werd, niet om de algehele geloofwaardigheid van verzoekers aan te tasten.

Met betrekking tot de vaststelling dat het document enkel werd opgesteld op basis van hun eigen verklaringen en uit niets blijkt dat de verklaringen geverifieerd werden door de Salvadoraanse autoriteiten, merken verzoekers in het verzoekschrift op dat dit de lat van de bewijslast in hun hoofde wel erg hoog legt. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze door een waarachtig relaas worden ondersteund. Uit het voorgaande kan niet zonder meer blijken dat het vluchtrelaas, zoals uiteengezet door verzoekers, volledig ongeloofwaardig is zodat deze klacht ook niet zonder meer als onvoldoende bewijs(krachtig) kan worden aangemerkt omwille van het feit dat deze gebaseerd is op verzoekers verklaringen.

2.3.3.3.5. De resterende motieven, namelijk dat verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over wanneer zij precies verzoeksters ouders zouden hebben ingelicht over de problemen met de bende 18 en dat verzoekster aangeeft dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van de achtervolging in augustus-september 2019 bij zijn aangifte bij de politie, volstaan volgens de Raad op zich niet om de geloofwaardigheid van heel hun relaas aan te tasten.

2.3.3.4. Verzoekers verwijzen naast hun problemen met de bende 18, naar het feit dat verzoeksters vader door de bende MS werd afgeperst omdat hij een handelszaak uitbaat (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 10-11, en CGVS verzoekster, p. 8 en 18-20).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent te dezen dat aangezien aan één probleem met de bendes geen geloof kan worden gehecht, eveneens twijfels ontstaan rond de andere problemen die verzoekers aanhalen. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat niet zonder meer kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde problemen met de bende 18, kan dit argument op zich evenmin volstaan om de aangehaalde problemen met betrekking tot de *renta* die verzoeksters vader moest betalen aan de bende MS zomaar af te doen als ongeloofwaardig.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat verzoeker op diverse punten geen verdere toelichting kan geven over deze problematiek, kan met verzoekers worden vastgesteld dat verzoeker zelf niet op een rechtstreekse wijze betrokken was bij de handelszaak en hij voor informatie veelal afhing van zijn schoonvader en van verzoekster, die als dochter en werkzaam zijnde in de bewuste handelszaak er wel degelijk bij betrokken was (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 5 en 18-20). Het is bijgevolg niet geheel onredelijk dat verzoeker zich niet kan uitspreken over alle elementen die verband houden met deze problematiek van *renta*.

Daargelaten de vaststelling dat de problemen van verzoeksters vader met de bende MS omwille van het uitbaten van zijn handelszaak *in casu* niet rechtstreeks een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers lijkt te doen ontstaan, kunnen de overwegingen van de bestreden beslissingen dat hun vrees voor vervolging door de bende 18 ongeloofwaardig is en dat daarom ook hun overige vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn, opnieuw niet volstaan om zonder meer tot de ongeloofwaardigheid te besluiten van de problematiek van *renta* die verzoeksters vader zou moeten betalen aan de bende MS.

2.3.3.5. Verzoekers geven tot slot nog aan dat drie van verzoekers neven aangesloten zijn/waren bij de bende MS (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 12). In het bijzonder verwijzen verzoekers naar F., die thans nog actief is binnen de bende MS (*ibid.*, p. 12-14 en CGVS verzoekster, p. 21-22) en geven zij aan dat zij in angst leefden dat de bende 18 – net zoals de politie – het verwantschap van verzoeker met leden van de bende MS zou ontdekken (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 3, en CGVS verzoekster, p. 7 en 9).

In de bestreden beslissingen wordt opnieuw teruggegrepen naar de vaststelling dat verzoekers voor het overige ongeloofwaardige vluchtmotieven naar voor zouden schuiven. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan deze ongeloofwaardigheid niet eenduidig worden vastgesteld in de huidige stand van zaken, zodat dit argument op zich allerminst volstaat om tot de ongeloofwaardigheid van de door hen aangevoerde vrees omwille van familiebanden met bendeleden van de MS te besluiten.

Uit de bestreden beslissingen komt naar voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet betwist dat verzoekers neef F. thans nog actief is binnen de bende MS. Hoewel verzoeker inderdaad aangeeft dat hij tot op heden nog geen problemen had ondervonden omwille van het feit dat zijn neef een bendelid was, blijkt uit zijn verklaringen wel dat zij vreesden dat als de bende 18 zouden ontdekken dat hij familie heeft bij de bende MS, zij een eenvoudig doelwit zouden vormen

(administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 12). De Raad stelt evenwel vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit aspect niet verder heeft onderzocht. Er is evenmin specifieke objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier aangaande het risico voor familieleden van bendeleden bij een terugkeer naar El Salvador waaraan de Raad de plausibiliteit van de verklaringen van verzoekers kan toetsen en de eventuele gevolgen van hun handelingen.

2.3.3.6. Bijgevolg acht de Raad, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoekers' land van nationaliteit, met alle door hen afgelegde verklaringen en de door hen voorgelegde stukken dat het in deze stand van het geding niet uit te sluiten valt dat verzoekers mogelijk gevisieerd werden door leden van de bende 18, noch dat verzoekers bij een eventuele terugkeer naar El Salvador een (verhoogd) risico lopen (opnieuw) bedreigd te worden door bendeleden omwille van de familiebanden met bendeleden van de bende MS.

Gelet op wat voorafgaat acht de Raad verder onderzoek van bovenstaande elementen nodig om op correcte wijze de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van het vluchtrelaas te kunnen beoordelen.

Mede in aanmerking genomen dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

2.3.3.7. Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET